

UN CEL INVERTIT

Mudit Grau

MUDIT GRAU
UN CEL INVERTIT

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2024
© MUDIT GRAU GUASCH, 2024
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3233-7
DIPÒSIT LEGAL: B. 12.130-2024
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

*Wassu, Gàmbia,
desembre del 2017*

Pells de sargantana, caps d'ocell, plomes de gall, dents de cocodril, terra vermella, l'Albert ajagut sobre aquesta terra vermella. La selva. L'àspid faraònic, el verí, la mort sense retorn. La vida que gasta i desgasta, plena de formes. L'ADN, el cromosoma 4, no voler ignorar la caducitat genètica. Gàmbia, l'Àfrica estimada, la Maisha amb un nom que vol dir vida. Una noia anomenada Manon. Un cel atapeït d'estels, que fan una partitura de rèquiem, una brisa inexistent, el verí que entra a la sang, una estranya claror a la fosca. La incertesa, ànima endins.

Haviem arribat a Gàmbia feia pocs dies. Érem allà perquè ell ens ho havia demanat, a la Maisha i a mi. La Maisha s'havia encarregat d'organitzar l'estada al camp base, a Wassu Gambia Kafo, la central de l'ONG on treballava des de Barcelona. Jo l'havia coneguda feia només unes setmanes, abans de saber que viatjaríem plegats a aquell país africà que fins feia poc ni sabia situar al mapa. La meva feina en aquell projecte, a peti-

ció de l'Albert, era dissenyar un pla estratègic per a una coartada neta. L'Albert sabia què demanava a cadascú.

Hauria volgut dir que no. Vaig dir que sí. Jo llavors encara era investigador criminal dins del cos dels Mossos d'Esquadra.

*«Jo no soc
qui tu vols que sigui...»*

Vaig saber que havia arribat el moment de marxar del cos, del meu cos i del cos dels Mossos d'Esquadra, el dia que, al bar de sempre, al costat de comissaria, mentre fèiem la birra de final de jornada, l'inspector Dauder va deixar anar: «Aquests pollastrots, a mi, només em poden fer una mamada si s'han posat unes bones tetes. Ah, però les tetes se les han d'haver pagades ells, eh!?». I va riure amb aquella riallada de mascle, d'hormona grupal, segura, cultural i de patriarcat. Tothom va correspondre a aquell comentari amb més riallades. A mi em va caure el got de cervesa a terra i l'ànima als peus. També algunes de les mosses d'esquadra van riure, no sé si per estalviar-se problemes o perquè hi estaven d'acord. Fins llavors, aquell ambient no m'havia enfastidit, de fet, m'hi havia refugiat.

Uns anys abans, la meua vida s'havia esgarriat prou per anar perdut dia sí i dia també; em llevava amb la foscor per anar d'antra en antra, i no sortia d'aquelles

coves rònegues fins a quedar exhaurit de dignitat i d'ànima, de cada orgia i de cada relació. Quan semblava que aquella devastació s'havia instaurat per sempre, l'Andrea, la saberuda de l'Andrea i l'àngel de la meua vida, un dels molts dies que m'acollia a casa seva, va sentenciar: «L'ordre és el nostre sistema defensiu per neutralitzar el caos. Ho sabies, això? Ho diuen els científics, però és del tot aplicable a nosaltres. I tu t'has instal·lat en una mena d'entropia, que no és precisament el nom d'una discoteca. Així que posa't les piles de seguida, si no vols acabar desballestat». No em va costar triar quin ordre-sistema defensiu seria el meu: aquell en què menys es permeten les peculiaritats, en què el vestuari uniformitza i et facilita un camuflatge perfecte. Seria mosso d'esquadra. Això de la uniformitat i del camuflatge també és possible si et fas monjo, frare o mossèn, però a casa, a la meua família, la religió m'havia escopit a la cara massa vegades perquè volgués apropar-m'hi. Altrament, tenia una dèria detectivesca que ja em venia de jovenet, quan passejava tothora amb una llibreta on anotava les entrades i sortides de tots els membres de la família: com anaven vestits aquell dia, si duïen colònia, i què havien menjat per esmorzar. També hi apuntava les baralles, els dies que aquell home nerviut i corsecat, que aleshores encara anomenava pare, venia de pitjor humor i buscava qualsevol excusa per escridassar i pegar a la mare i a qui se li posés al davant. Els dies que em castigava sense sortir de l'habitació per haver dit el que pensava o haver actuat de manera incorrecta, tenia temps per escriure i descriure com eren les escates i l'alè d'aquell dimoni que

tenia per pare i que, anys després, vaig seguir perfilant com aquella figura camuflada sota un bigoti de perfecció rectilínia i invariable, una figura amb unes dents blanques carregades de verí que fingien ser les tecles d'un piano sense semitons; així dissimulava l'alè putrefacte del mal.

Sí, de la meva família tenia moltes coses per anotar. Escrivia com un mantra, una vegada i una altra: «Jo no soc qui tu vols que sigui. Jo no soc qui tu vols que sigui...». A casa vaig conèixer la maldat, i no aquella que es defineix com un lloc fosc, sinó aquella que ho empastifa tot, una nafra present, amb actes i fets concrets, un mal amb nom i cognoms, Miquel Torres Jacinto, que a partir d'un moment ja no vaig poder anomenar pare perquè se'm regirava el ventre, i vaig passar a anomenar senyor, com el soldat ras anomena els seus superiors, els quals en qualsevol moment el poden denigrar i engarjolar. «Jo no soc qui tu vols que sigui...!», em repetia contínuament. Aquell home era la perversió d'allò correcte, com el polític corrupte, el policia corrupte o el mossèn corrupte, era un pare corromput sang endins, un home sense escrúpols, de profundes conviccions religioses fetes a mida; és així com manipulava i aconseguia el seu benefici, a casa i arreu. El dolor que infligia a la família no tenia mesura, però la seva maldat sí, ell en tenia el domini, ho feia perquè podia. «Jo no soc qui tu vols que sigui...!». Amb el temps l'he acabat anomenant el Malparit, perquè de senyor no en té res.

Quan l'Andrea, que coneixia a fons la meva família, em va agafar per banda i va dir-me que havia de resol-

dre la meva vida, no vaig trigar gaire a decidir-me: volia opositar per entrar a la Comissaria d'Investigació Criminal dels Mossos. A la ciutat, al país i al món n'estava ple, de gent maligna com ell, de formes i graus diferents. Investigació Criminal: aquest seria el meu futur defensiu. Venint com venia d'una dispersió i d'un caos vital, allà estaria igualment envoltat de testosterona, però amb ordre, i en aquell moment també em pensava que passaria fàcilment desapercebut.

Des que vaig aconseguir la feina, l'uniforme em va protegir; sempre vaig dur posat el vestit de mascle i vaig amagar les meves pulsions íntimes per no ser descoberta; i, certament, van ser uns anys prou bons. Ara, però, tot havia canviat. L'Albert havia girat la clau d'un motor que feia temps que es volia posar en marxa. La meva relació amb ell, cada paraula, cada conversa i cada carícia havia fet sortir tot el que duia a dins. Tot el camuflatge i totes les proteccions s'havien esclavissat, i la meva sexualitat havia rodolat cos enfora. Ja no podia fer marxa enrere. Als Mossos, la casa gran de la testosterona, no podia comunicar que deixava de dir-me Jorge per passar a dir-me Ella; no podia dir que havia decidit equilibrar la meva sexualitat, buscar el meu androgin. L'etapa d'investigador criminal als Mossos d'Esquadra havia acabat. Necessitava canviar d'ordre i de sistema defensiu. Vaig desaparèixer. Poc després de conèixer l'Albert, el novembre del 2017, vaig dir adeu als Mossos, vaig deixar el pis del carrer Escorial i em vaig instal·lar a casa de l'Andrea. Vaig seguir en contacte amb l'Albert, ja que teníem pendent el viatge a Gàmbia, on ell ens esperava, i al desembre vaig marxar.

Hi anava convençut que es tractava d'un viatge per ajudar-lo en el rodatge del nou documental. Era una experiència absolutament nova, la idea m'entusiasma-va; encara no era conscient que havia estat inclòs en la seva estratègia de dur a terme el seu final de vida, i fer-ho allà, a l'Àfrica. Va resultar una experiència nova, sí, però massa colpidora per assumir-la. D'aquí que a la tornada del viatge, potser per tancar ràpid la ferida dolorosament oberta, potser empès pel desig de cicatritzar la consternació viscuda, vaig deixar enrere aquella foscor de nit apergaminada, aquella agror espessa, d'una càrrega massa pesant, d'una situació que abans que passi ja voldries oblidar, voldries esborrar, abans que passi ja voldries ser lluny d'allà; voldries respirar camps de blat, boscos de falgueres, mars salades i la pell d'un nadó emmidonat. Tot menys allò...

Refugiat a casa de l'Andrea, ningú va saber de mi fins que vaig iniciar la transformació i, com un llangardaix, vaig abandonar la pell caduca del Jorge i vaig sortir al carrer amb la pell tendra de l'El·la. M'estava construint una nova vida. Només em relacionava amb la metgessa que em feia les receptes i amb les dependents de la farmàcia, del supermercat i de la botiga de roba a tocar de casa. Canviar el vestuari no va ser fàcil, ni tampoc trobar el meu estil, que no volia que fos ni marcadament femení ni d'una masculinitat evident. Vaig bloquejar la testosterona i vaig donar pas als estrògens (em vaig quedar sense desig sexual, però estava tranquil·la perquè em deien que això només era temporal). Vaig prendre píndoles per tenir menys pèl i la pell més fina. El cos se'm va anar transformant a mesu-

ra que les hormones em donaven un cert volum als pits. Quan el convenciment personal i la transformació definitiva van fer efecte, em vaig sentir preparada per al canvi de vida. Al capdavant, hi ha qui es posa llavis o glutis o es tenyeix els cabells o transforma la musculatura a còpia d'anabolitzants i gimnàstica, i no se'ls qüestiona res. Transsexual, transgènere: quines etiquetes tan estranyes. Jo sempre he tingut la mateixa ànima, el mateix sentir, només que per força ho havia de tenir amagat. En tot allò que les societats encara no han assolit, es fa necessari usar termes reivindicatius. En el fons, a mi tampoc m'importen ni poc ni molt, aquestes definicions. Soc conscient que els humans ens obstinem a donar nom a les coses i a les persones per no sentir-nos sense terra sota els peus, i poder ser gregaris és més còmode. Mai no he deixat de pensar que ens considerem més evolucionats que els altres animals, i tanmateix no som capaços de veure que l'evolució també passa per ser lliure de triar quin sexe vols tenir, o si vols un gènere concret, tres o cap. Abans que res som persones i, com més persones som, menys ens ha d'importar el format sexual. Aleshores tot això encara no ho sabia.

Durant els anys amb els Mossos, m'agradava la feina de caporal d'investigació i, a més, apuntava maneres per aconseguir un ascens. Però vaig deixar el cos definitivament i vaig trobar feina a l'agència de detectius privada on treballo actualment, menada per l'afable senyor Forcadell. Aquí també investigo i m'hi sento bé, encara que investigui parelles a punt de trencar-se, matrimonis adinerats que galopen cap al divorci o em-

preses d'alt nivell que s'espïen les unes a les altres; hi ha molt de suc, m'agrada ficar el nas en assumptes d'empresaris corruptes o en herències fosques de famílies tèrboles. Aquí no hi ha crims ni drogues ni tràfic de persones. Tot és més casolà, de proximitat delictiva. He perdut l'estabilitat econòmica de l'administració, però he guanyat la llibertat i la tranquil·litat de no haver-me de justificar o d'haver d'aguantar les impertinències de qualsevol alt càrrec, qualsevol inspector Dauder. No vull ni imaginar la pressió que hauria patit als Mossos si un bon dia hagués aparegut sent l'El·la. A l'agència de detectius ja hi vaig arribar com a andrògina, i amb el nom canviat; allà ningú pregunta. No m'han vist mai vestida de mosso. Només de tant en tant, el meu cap, el senyor Forcadell, fa alguna brometa o insinuació, però me la fa per cordialitat, afalagant-me com a dona, com si pel fet de ser home tingués l'obligació de sumar un plus d'amabilitat. Malgrat tot, és lleu, és suportable; em penso que tampoc no li acabo d'agradar com a dona: massa ambigua.

Ara, des que visc a Tiana, surto diàriament a entrenar-me per la muntanya, i cada dia tinc un regal: quan giro al revolt del Camí del Bosc apareix de sobte la visió de la Cartoixa, que s'obre al mig del pla, com si m'estigués esperant. Acostumo a fer un recorregut de dotze quilòmetres de bosc, camins i caminois. Trobo la pau, la tranquil·litat i la discreció que necessito quan passo per davant del monestir, escolto els cants dels monjos de Montalegre, i això em confirma l'èxit del canvi. Recordo la frase que el pare m'escopia sovint: «Ets un pervertit!». Si em veiés ara: ja soc el mal abso-

lut, la concupiscència d'allò correcte. Seguir a Barcelona hauria estat un infern.

Va ser un d'aquest dies, quan no feia gaire que vivia a Tiana, que em va sonar el mòbil mentre girava al revolt. Era un missatge de veu del Zarco: «T'has decidit...?». Vaig tallar l'àudio. Em vaig neguitejar. No podia sentir aquell to de mascle sense esborronar-me de cap a peus. Frisava per veure'l, però encara no sabia què contestar. Molts mesos enrere, quan li vaig dir que deixava els Mossos i me n'anava de Barcelona, vaig explicar-li que necessitava un canvi de vida, que per això ho feia, però no li vaig dir que allò incloïa un canvi de sexe. Durant aquests llargs mesos de transformació, tan sols li he permès missatges i alguna trucada de veu; òbviament, res de videoconferències. Només he estat en contacte permanent amb l'Andrea, que m'ha donat suport sentimental i logístic des del primer minut, ella ha estat l'única que ha seguit el canvi, la metamorfosi, en directe. Pel que fa a la resta, he desaparegut literalment del mapa. Però el Zarco m'agrada massa per deixar de veure'l. El Zarco és com un camp d'herba fresca, sense més traces que el seu somriure, el Zarco és caliu, llar i sexe. I, al cap de tants mesos, ell segueix insistint, senyal que tampoc es resigna a oblidar-me.

Així que, en arribar a casa, després d'una bona dutxa i d'escarxofar-me a la terrassa, mentre contemplava el jardí natural que les roselles, l'espígol i la farigola em regalaven, amb una cervesa i unes xips artesanes (dels queviures de la Virtudes, allà on sempre vaig a comprar, i que trobo delicioses), vaig tornar a escoltar aquell mis-

satge, i aquesta vegada sencer. El Zarco em proposava de veure'ns el proper dissabte en un hotel rural, evidentment d'amagatotis. Ell havia d'anar a Vic a passar el cap de setmana amb la família i, amb qualsevol excusa d'una urgència de feina, s'escaparia a veure'm una estona. Vaig fer un glop de cervesa. El pols se m'accelerava al ritme de la inseguretat. Havia transcorregut un any llarg; pel meu cos havia passat una revolta, per la meua vida havia passat tota una altra vida. Li seguiria agradant? Com reaccionaria quan em veiés amb aquesta nova aparença? Tenia clar que, si ho volia comprovar, havia de tenir coratge, havia de ser valenta. Era l'únic dels Mossos amb qui volia continuar mantenint relació: era el meu amant, i volia que continués sent-ho. Però el Zarco follava amb el Jorge, i ara jo era l'El·la, la qual cosa canviava el paisatge, la situació: ho canviava tot. Potser ja no li agradaria. La reacció podia ser de qualsevol tipus. Vaig anar a buscar una altra cervesa, em vaig acabar les xips. El sol picava fort a la terrassa, donava caliu. Vaig recordar la primera vegada i vaig tremolar d'excitació. Em vaig aixecar a posar música, Grover Washington, i va sonar «Just the Two of Us», un encaix perfecte. Encara no em sentia preparada per tenir aquell tros d'home al davant, la por de la decepció em tenallava. Necessitava temps. Vaig respondre: «Em moro de ganes de veure't, però la cita a l'hotel rural haurà d'esperar».